ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **PhDr. L. P.**, zastoupený JUDr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Osovec 6, Osov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012, č. j. 10 Ca 19/2009 – 96 - 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 6. 2012, č. j. 10 Ca 19/2009 – 96 - 105, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 11. 2008, č. j. 16458/08-1300-106187, č. j. 16753/08-1300-106187, č. j. 16754/08-1300-106187, č. j. 16755/08-1300-106187, č. j. 16756/08-1300-106187, č. j. 16757/08-1300-106187, č. j. 16759/08-1300-106187, č. j. 16760/08-1300-106187, č. j. 16761/08-1300-106187 a č. j. 16762/08-1300-106187, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu – Jižní město (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 7. 2008, č. j. 123258/08/011913/8701, č. j. 123238/08/011913/8701, č. j. 123240/08/011913/8701, č. j. 123241/08/011913/8701, č. j. 12343/08/011913/8701, č. j. 123246/08/011913/8701, č. j. 123249/08/011913/8701, č. j. 123251/08/011913/8701, č. j. 123254/08/011913/8701, č. j. 123255/08/011913/8701, kterými byla zastavena řízení o žádosti stěžovatele o obnovu řízení týkající se řízení ukončených vydáním dodatečných platebních výměrů ze dne 29. 4. 2003 na daň z přidané hodnoty. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že základní spornou právní otázkou je, zda stěžovatel

dodržel zákonnou lhůtu k podání žádosti o obnovu řízení ve smyslu ust. § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Předmětem posouzení však nemůže být otázka, zda rozhodnutí ukládající plnění daňové povinnosti byla vydána věcně správně, popř. zda jim předcházelo úplné zjištění skutkového stavu. Podle názoru městského soudu stěžovatel prokazatelně věděl o důvodech obnovy již dne 29. 1. 2003, kdy podal trestní oznámení, tedy ještě v průběhu daňového řízení ukončeného vydáním dodatečných platebních výměrů ze dne 29. 4. 2003 a proti nim nepodal odvolání. Nemůže-li účastník řízení uplatnit určitou skutečnost jako důvod obnovy řízení, protože ji svým zaviněním neuplatnil v původním řízení, je tato skutečnost jako důvod obnovy vyloučena. Zaviněním se rozumí zavinění procesního povahy, tedy porušení či nevyužití procesních předpisů v původním řízení. V dané věci se jedná o procesní zavinění stěžovatele, který nesplnil v daňovém řízení důkazní povinnost ke svému tvrzení o zfalšovaných podpisech na daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty, ač mu tato skutečnost byla známa. Pokud jde o znalecký posudek Mgr. Jindry Železné, jednalo se sice o nově předložený důkaz, nikoliv však o důkaz, který by stěžovatel nemohl bez svého zavinění uplatnit již v průběhu daňového řízení, neboť mu nic nebránilo v tom, aby si takový posudek nechal vypracovat. Městský soud dále zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu nebylo rozhodnutí o první žádosti o obnovu řízení ze dne 6. 6. 2003, nýbrž o druhé žádosti o obnovu ze dne 13. 6. 2005. Jak vyplývá ze správního spisu, první žádost o obnovu řízení byla nejprve věcně zamítnuta rozhodnutím správce daně, protože nebylo prokázáno, že rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, a teprve po rozhodnutí, kterým finanční ředitelství zamítnutí žádosti zrušilo z procesních důvodů, bylo rozhodnuto o zastavení řízení. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal odvolání, ačkoli o této možnosti byl poučen.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž namítal, že znalecký posudek nemohl nechat vypracovat v průběhu daňového řízení z objektivních důvodů. V té době zjišťoval, za jakých podmínek by mohl zajistit vypracování znaleckého posudku a zjistil, že by to trvalo delší dobu a že by za zpracování posudku musel zaplatit částku, kterou v té době neměl k dispozici, a zejména že pro znalecký posudek bylo potřeba větší množství srovnávacího materiálu, tedy vzorů písma L. U., kterou podezíral z falšování svých podpisů a vzorů svých vlastních podpisů z rozhodné doby, které neměl k dispozici a které bylo obtížné získat. Znalecký posudek tak je novým důkazem ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků, který stěžovatel nemohl bez svého zavinění uplatnit již v průběhu daňového řízení a který mohl mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. S touto námitkou se městský soud nevypořádal, takže jeho rozsudek je nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukázal také na to, že v žalobě namítal, že znalecký posudek není jenom důkazem, ale i novou skutečností ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků. Před tím, než bylo znaleckým posudkem potvrzeno, že podpisy na daňových přiznáních nejsou podpisy stěžovatele a že je nejspíše zfalšovala L. U., to bylo pouhé tvrzení, které se stalo skutečností až po jeho potvrzení znaleckým posudkem. Finanční ředitelství i městský soud v rozsudku ze dne 8. 4. 2008, č. j. 6 Ca 216/2006 - 148 uvedly, že údaje o dani na výstupu lze považovat za zfalšované doklady, a proto důvod pro obnovu byl dán. Tento právní názor ovšem není zcela přesný a vyčerpávající. Stěžovatel pojal podezření, že i údaje o dani na výstupu by mohly být zfalšovány, ale jistě to nevěděl, neboť to nebylo prokázáno. I z tohoto důvodu ostatně

správce daně zamítl jeho první žádost o obnovu předmětného řízení. To, že údaje o dani na výstupu zfalšovala L. U., bylo zjištěno až v průběhu trestního řízení. Podle stěžovatele nelze ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků vykládat tak, že se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví v případě, že má daňový subjekt podezření o spáchání trestného činu nebo podezření, že nastaly jiné okolnosti, které citované ustanovení uvádí. Podle ust. § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků si správce daně nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin. Tím méně si takový úsudek mohl učinit stěžovatel. Proto musel vyčkat na alespoň dílčí výsledky trestního řízení. Jedním z jeho výsledků byl i znalecký posudek Mgr. Jindry Železné. Teprve tento znalecký posudek potvrdil tvrzení stěžovatele, že nejde o jeho podpisy, a teprve tímto znaleckým posudkem bylo prokázáno, že jsou dány důvody pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel to uváděl i v žalobě, ale městský soud se tím nezabýval. Podle stěžovatele měl městský soud přihlédnout k námitce, že jestliže správce daně i finanční ředitelství při zamítnutí první stěžovatelovy žádosti o obnovu řízení tvrdily, že zákonné podmínky pro obnovu řízení nebyly splněny, pak finanční ředitelství nemůže v řízení v pořadí o druhé žádosti o obnovu řízení tvrdit, že podmínky pro obnovu řízení byly splněny již při první žádosti. Takový postup má znaky zneužití práva. Tím, že správce daně žádost o povolení obnovy řízení zamítl a že finanční ředitelství zamítlo odvolání, byl stěžovatel poškozen ve svém právu na spravedlivý proces. S ohledem na to navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že městský soud v odůvodnění rozsudku ze dne 8. 4. 2008, č. j. 6 Ca 216/2006 – 148, uvedl, že rozhodnutí byla učiněna na základě zfalšovaných dokladů, za které označil řádná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty opatřená nepravými podpisy stěžovatele. Že bylo na základě těchto zfalšovaných dokladů rozhodováno, dovodil městský soud z toho, že správce daně část v nich uvedených údajů (údaje o uskutečněných zdanitelných plněních) při daňové kontrole bez ověření jejich správnosti akceptoval. O tom, že na daňových přiznáních, podaných jeho jménem, nejsou jeho pravé podpisy, stěžovatel prokazatelně věděl nejpozději dne 29. 1. 2003, kdy tuto skutečnost uvedl v trestním oznámení na svou bývalou účetní. Stěžovatel bez jakýchkoliv pochybností oznamoval, že tyto podpisy jsou falešné. Ostatně lze i logicky předpokládat, že mu muselo být známo, zda daňová přiznání za nejméně 11 zdaňovacích období podepsal či nikoliv. Protože o skutečnosti, která byla soudem označena za důvod pro povolení obnovy řízení podle ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní, stěžovatel prokazatelně věděl nejpozději v lednu 2003, šestiměsíční lhůta pro podání žádosti podle ust. v § 54 odst. 3 zákona o správě daní dodržena nebyla. S názorem stěžovatele, že běh šestiměsíční lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení je třeba počítat až od vypracování znaleckého posudku, vyslovilo finanční ředitelství nesouhlas. Ode dne, kdy se stěžovatel dozvěděl o existenci znaleckého posudku, by bylo možné šestiměsíční lhůtu počítat pouze v případě, kdyby tento posudek byl ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků novým důkazem, který nemohl být stěžovatelem bez jeho zavinění uplatněn již v původním řízení. Tato podmínka pro povolení obnovy řízení však splněna nebyla. Ze znaleckého posudku stěžovatel nezjistil žádnou novou skutečnost, která by ho k podání žádosti o obnovu řízení opravňovala. Tvrzení stěžovatele, že znalecký posudek nemohl nechat vypracovat během původního řízení z objektivních důvodů, považuje finanční ředitelství za účelová. Stěžovatel mohl správce daně požádat o posečkání s

ukončením daňové kontroly, než bude posudek vypracován, a potřebné finanční prostředky si mohl opatřit - v předcházejícím období na základě údajů ve zmiňovaných daňových přiznáních neoprávněně získal nejméně 800.000 Kč, které správce daně poukázal na jeho účet a s nimiž stěžovatel disponoval. Pokud se týká údajného nedostatku srovnávacích materiálů, finanční ředitelství nepovažuje za objektivní důvod znemožňující vypracování znaleckého posudku tvrzenou nemožnost obstarat vzory svých vlastních podpisů. K první žádosti o obnovu řízení finanční ředitelství uvedlo, že byla podána v době, kdy řízení, které mělo být obnoveno, ještě nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, což zákon o správě daní nepřipouští. O splnění ostatních podmínek pro povolení obnovy řízení finanční ředitelství vzhledem k nesplnění této základní podmínky, nerozhodovalo a odmítá tedy i tvrzení, že jejich splnění posoudilo způsobem, který svědčí o zneužití práva. K tvrzení stěžovatele, že za zfalšované doklady, na jejichž základě bylo rozhodováno, je nutno považovat nejen daňová přiznání, ale i samotné doklady vystavené jeho jménem, finanční ředitelství uvedlo, že na základě takových dokladů rozhodováno nebylo, a ani být nemohlo, neboť stěžovatel v průběhu daňové kontroly nepředložil účetnictví a správce daně tak v otázce daně na výstupu vycházel z údajů uvedených v daňových přiznáních. S tvrzením, že podmínka uvedená v ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků byla splněna i tím, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, finanční ředitelství rovněž nesouhlasí, neboť splnění této podmínky by mohl prokazovat pouze rozsudek soudu. Existence takového rozsudku není finančnímu ředitelství známa a stěžovatelem nebyla nikdy zmiňována. Za doklad o spáchání trestného činu nelze považovat znalecký posudek či dílčí výsledky trestního řízení zmiňované stěžovatelem, s nimiž finanční ředitelství ani není obeznámeno. S ohledem na výše uvedené finanční ředitelství navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud není z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za nedůvodné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz). Stěžovatel namítal, že městský soud se vůbec nezabýval jeho námitkou, že pokud správce daně i finanční ředitelství při zamítnutí jeho první žádosti o obnovu řízení tvrdily, že zákonné podmínky pro obnovu řízení nebyly splněny, pak nelze ve vztahu ke druhé žádosti o obnovu řízení tvrdit, že podmínky pro obnovu řízení byly splněny již při první žádosti. Dále se městský soud podle stěžovatele nedostatečně zabýval námitkou, že znalecký posudek je důvodem pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků. K tomu

Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem posouzení v řízení o žalobě byla pouze otázka, zda stěžovatel v druhé žádosti o obnovu řízení uplatnil její důvod v zákonné lhůtě, přičemž městský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že se nezabýval výsledkem řízení o první stěžovatelově žádosti o obnovu, pouze zrekapituloval, že toto řízení bylo pro předčasnost zastaveno a stěžovatel proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání. Městský soud se také dostatečně zabýval námitkami vztahujícími se ke znaleckému posudku a uvedl, že jej jako důkaz mohl stěžovatel navrhnout i v průběhu daňového řízení. Městský soud se tak v odůvodnění svého rozsudku dostatečným způsobem vypořádal s předmětnými žalobními body a stížní námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel požádal dne 13. 6. 2005 o obnovu řízení s uvedením důvodu, že má k dispozici znalecký posudek prokazující, že všechny podpisy na daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty jsou falešné. Dále v žádosti uvedl, že v dohledné době budou k dispozici další důkazy potvrzující, že jeho účetní L. U. jej podvedla a zneužila jeho účetnictví pro své potřeby. V trestním oznámení podaném v průběhu daňové kontroly stěžovatel uvedl, že L. U. vede od roku 1999 jeho účetnictví a znemožnila mu předložit kompletní účetnictví v předepsané lhůtě k daňové kontrole, neboť mu jej vůbec neodevzdala. Stěžovatel neměl možnost kontroly účetních dokladů. V dokladech, které se mu i podařilo získat, jsou hrubé nedostatky a chyby. V účetnictví je zařazena řada dokladů, o jejichž původu nic neví. Jedná se o doklady o koupi zboží, které stěžovatel neobjednal ani neplatil a doklady o příjmech z prodeje zboží, které nikdy neviděl ani neprodal. Peníze za zboží nikdy nepřijal ani hotově, ani na běžný účet. Podle stěžovatele L. U. také falšovala podpisy na daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty. Stěžovatel neví, na základě jakých podkladů došla k údajům uvedeným v těchto přiznáních. Proto stěžovatel vyslovil obavu, že jeho jméno a podpis byly zneužity v dalších transakcích.

Podle ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže dle písm. a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, dle písm. b) jestliže rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem.

Podle ust. § 54 odst. 3 musí být žádost podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

Při rozhodování o obnově řízení zkoumá správce daně, zda je dán některý ze zákonných důvodů obnovy včetně toho, zda byla žádost o obnovu podána v zákonné lhůtě. Důvodem obnovy řízení mohou být pouze ty skutečnosti a důkazy, které i přes svoji existenci nebyly účastníkům ani správnímu orgánu známy. Důvodem obnovy řízení tedy může být pouze taková skutečnost, která měla být součástí skutkových zjištění, na jejichž základě byla stanovena daňová povinnost a z objektivních, daňovým subjektem nezaviněných, příčin nebyla její existence v době rozhodování známa. Proto ani nebyla

správcem daně vzata v úvahu. Tato skutečnost pak nově, až po právní moci rozhodnutí, vyšla najevo. Jedním ze způsobů, jak taková skutečnost mohla vyjít najevo je, že se o ní dozvěděl daňový subjekt. Pod pojmem „prokazatelně dozvěděl“ ve smyslu ust. § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků je pak nutno rozumět jakýkoli způsob, jímž se do dispoziční sféry daňového subjektu dostane informace o takové skutečnosti, která může mít vliv na rozhodnutí o výši daňové povinnosti. Od tohoto okamžiku se pak odvíjí subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2006, č. j. 2 Afs 149/2005 – 54, a ze dne 6. 12. 2006, č. j. 1 Afs 36/2006 - 86, č. 1078/2007 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 20/2011 – 68, dostupného na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že za novou skutečnost ve smyslu ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků nelze považovat trestní rozsudek vydaný po pravomocném skončení řízení, jehož obnovy se daňový subjekt domáhá, a to zejm. za situace, kdy tento subjekt mohl již v původním daňovém řízení uplatnit skutečnosti uvedené v trestním rozsudku.

V dané věci stěžovatel nejpozději ke dni 28. 1. 2003, kdy podal trestní oznámení L. U., věděl, že nepodepisoval daňová přiznání k dani z přidané hodnoty a že část účetních dokladů nepodepsal a že se týkala plnění, která nikdy neposkytl. Pokud by správce daně na základě těchto dokladů rozhodl o stanovení daňové povinnosti, resp. pokud by je použil jako pomůcky, stěžovatel se k nim mohl vyjádřit, a to minimálně při projednání zprávy o daňové kontrole. Dále stěžovatel mohl podat proti dodatečným platebním výměrům řádný opravný prostředek, ve kterém mohl namítat, že správce daně vzal v úvahu i částky za plnění, která nikdy nebyla uskutečněna. Stěžovateli musel být znám přibližný rozsah jím uskutečněných zdanitelných plnění a v tomto směru mohl správnost jak zprávy o daňové kontrole, tak poté i dodatečných platebních výměrů zpochybnit. Stěžovateli nebránily žádné objektivní okolnosti v tom, aby brojil proti dodatečným platebním výměrům, pokud by vycházely z údajů opřených o zfalšované doklady, které dokládaly transakce, jež se nikdy neuskutečnily. Městský soud proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že o skutečnosti tvrzené v žádosti o obnovu řízení stěžovatel věděl již v době daňové kontroly, a nic mu nebránilo ji v daňovém řízení namítat. Procesní pasivitu stěžovatele v daňovém řízení nelze zhojit podáním žádosti o obnovu tohoto řízení. Znalecký posudek také není „novou skutečností“, nýbrž důkazem o skutečnosti, která byla stěžovateli známa již v průběhu daňové kontroly. Stěžovateli nic nebránilo navrhnout jej jako důkaz v průběhu daňové kontroly nebo v odvolání, která mohl podat, neboť si byl vědom způsobu vedení jeho účetnictví, jak to popisoval v trestním oznámení ze dne 28. 1. 2003. Tvrdil-li stěžovatel, že některé účetní doklady nepodepsal a že některé obchodní transakce se neuskutečnily, nejedná se o tvrzení, která by nemohl uplatnit v průběhu daňového řízení.

Vzhledem k výše uvedenému městský soud dospěl ke správnému závěru, že žádost o obnovu řízení ze dne 13. 6. 2005 byla podána opožděně, tedy po uplynutí subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust.

§ 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu